Pavlin.si -> same zanimive stvari

Šola, MTB, potepanja, elektronika, foto

Višinski diagram	Manjka GPX zapis.

Madeira

A bi šla na Madeiro? Kaaaj? Kje pa je to?

Album s slikami

Tako nekako so se začele ideje o kratkih počitnicah, nekje malo dlje od doma. Kot se za tak dopust spodobi, je potrebno nekaj priprave. Najprej sem pobrskal po internetu za raznoraznimi informacijami o tem portugalskem otoku sredi Atlantika. Odločila sva se za malo krajšo varianto, saj sva dopust kombinirala z varstvom otrok. Na koncu sva imela polne štiri dni Madeire. Pot domov sva podaljšala z enim prenočiščem v hotelu ob letališču, tako da je na koncu naneslo 6 dni potovanja.

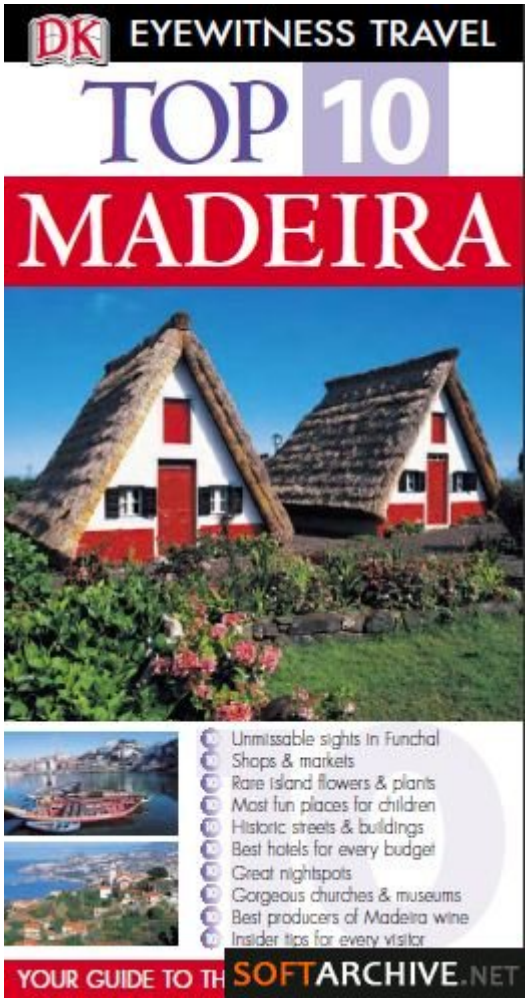
Za obisk Madeire sva si vzela polne 4 dni, to pomeni 5 nočitev. Potovanje tja vzame skoraj cel dan, nazaj pa tudi. Karte sem rezerviral preko odklopa, kjer so mi poiskali tudi hotel. Ker sva si vbila v glavo, da greva za manj kot 7 dni, so že takoj v začetku odpadle vse paketne ponudbe (hotel+letalo), tako da sem karte in hotel dobil rezervirano pri dveh ponudnikih. Žal je posledica tudi nekoliko višja cena, vendar ni bilo prehudo.

Pa pojdimo lepo po vrsti. V nadaljevanju bom poskušal zbrati vse koristne informacije, ki bi bile kakorkoli v pomoč še drugim, ki se morebiti prvič odpravljate na ta cvetoči vinski in vulkanski biser sredi morja.

Nekaj napotkov in na splošno o Madeiri

Madeira je portugalski otok v Atlantskem oceanu. Leži približno 500km severno od Kanarskih otokov in približno 1000km od obale Portugalske. Otok obdajajo visoki klifi, tako da se večina obale strmo dviga iz morja. Najvišji klif na otoku je Cabo Girao, najvišji vrh Pico di Riuvo pa sega nekaj malega preko 1800m. Podrobnejšo karto

najdemo tule. Karta na povezavi je nekaj podobnega, kot je pri nas geopedia. Podrobnejše informacije o otoku najdemo na nekaterih povezavah, ki so naštete na koncu ali v tejle knjigi:

Madeira top 10 – Naslovnica

Knjigo si lahko ogledate tukaj .

Madeira spada med otoke Makronezije (Azori, Madeira, Kanarski otoki, Zelenortski otoki). Prebivalcev ima dobrega četrt milijona, od tega jih je večina v glavnem mestu Funchal. Otok je precej pozidan, vendar v glavnem s hišami, pa še to samo v enem nadstropju. Poleg najinega hotela sem sicer opazil stavbe, ki bi lahko bili bloki, saj so imeli tipično stanovanjsko "zašarjene" balkone, tu in tam pa je visela tudi tabla z napisom "Vende se", kar po naše pomeni *Naprodaj*. Klima je tipična atlantska. To pomeni mile zime in ne preveč vroča poletja. V maju, ko sva bila tam, je imelo morje 22°C in je bilo na sončen dan ravno pravšnje za osvežitev. Otok je precej visok, kar pomeni, da se v dnevih, ko ni vetra zadržuje vlažen zrak nad hladnejšimi vrhovi. To prinaša oblačni klobuk nad otokom z bazo pod vrhom hribov, kar pomeni gosto meglo ali dež. Ko pa zapiha vetrc, se oblaki umaknejo in na zavetrni strani tvorijo prelepo kuliso, kar se splača uporabiti za fotografiranje, če le znamo malenkost opazovati vremenske razmere:

Posebna zanimivost je promet z vsemi tuneli, saj je zgleda v lavo dokaj enostavno vrtati in izdelovati ceste. Imajo tudi eno štiripasovnico. Karte otoka so v trenutku izdaje zastarele, saj ceste sproti gradijo. Jaz sem kupil avtokarto Freytag&Brendt na bencinski črpalki in je zadostovala vsem potrebam. Ceste so itak tako prepredene, da se po vsaki nekam pride. Karta pa delno zavaja, saj zaradi zelo strme obale cesta na karti, ki je narisana tik ob morju v resnici poteka tudi več 100m nad morjem. Vmes je pač prepad, ki ga na karti ni mogoče narisati.

Kako priti na Madeiro?

Druge možnosti kot z letalom skoraj ni. Za iskanje najugodnejše povezave priporočam eno od spodnjih strani:

```
http://www.skyscanner.net
http://en.momondo.com/
http://www.sta-lj.com/letalske-karte/letalske-karte-iskanje
http://www.edreams.com/edreams/english/index.jhtml
http://www.odklop.com/letalske-karte.php
```

Midva sva šla z minhenskega letališča. Do minhna sva šla z lastnim prevozom. Strošek takega potovanja je lahko kar visok, sploh če upoštevamo še parkirnino na letališču. Ker je parkirnina za nekaj dni parkiranja na letališču kar 50 EUR, sva raje izbrala opcijo “sleep & fly”.

V najinem primeru je bila to pravzaprav varianta “fly & sleep”. Logika je povsem enostavna: prenočišče v hotelu v bližini letališča in parkiranje pri njih stane le malo več (76EUR za dve osebi) kot samo parkiranje na letališču.Imajo svoj kombi, ki vozi vsako uro na letališče in pobira potnike ob katerikoli uri. Ker sva se vrnila ob polnoči, sta je spanje in pošten zajtrk kar prilegla pred vožnjo nazaj domov. Hotel, kjer sva izkoristila to kombinacijo parkiranja in prenočišča je Hotel Airport Regent. Postopek je zelo enostaven: hotel sem rezerviral preko elektronske pošte, po telefonu sem jim sporočil št. kreditne kartice (zahtevajo pač zavarovanje rezervacije), ko sva prispela tja, pa pregledajo avto, kje je popraskan, eden od hotela in jaz sva podpisala tisti “kao” zapisnik in oddal sem še ključe od avta (ga prestavijo čez cesto na varovano parkirišče). Ko sva prispela nazaj, sem jih poklical in v 10 minutah naju je prišel iskat kombi direkno na letališče. Prednost takega prevoza je tudi ta, da te odložijo na vhodu terminala, od koder letiš.

V istem kraju sem videl tudi več tabel “park & fly”. Predpostavljam, da je ceneje kot parking na letališču, postopek je pa verjetno podoben, le da nimjo prenočišča.

Letela sva preko Lizbone. Na Madeiro sva prispela v večernih urah. Bilo je ravno še toliko svetlobe, da se je videlo “čudo” letališča: pristajalna steza na pilotih. Prevoz z letališča do hotela je lahko drag in v dirkaškem slogu (Taxi) ali cenejši in malo bolj umirjen. Midva sva nekaj časa čakala na avtobus, ko pa je že debelo zamujal sva pač izbrala dražjo varianto: taxi. Stričko v starem mercedesu je pokazal vse talente, ki jih je podedoval po skupnih prednikih Michaela (šumaherja). Večer je bil tako popoln, denarnica pa že takoj na začetku prazna. Za 25km pot od letališča do hotela na zahodni strani Funchala sva odštela debelih 40€.

Aerobus vozi med Funchalom in letališčem (za potnike TAP brezplačno)

še napotki za tiste, ki bi bolj vztrajno čakali **AEROBUS** (ta je prišel takoj, ko je speljal Taxi):

AEROBUS načeloma odpelje z letališča ob teh urah: 09h30, 11h30, 14h15, 16h30, 18h00, 19h30, 21h15. Pelje do zadnjih hotelov na zahodni strani Funchala, do plaže Praia Formosa. šoferju povejte, v katerem hotelu ste nastanjeni in odložil vas bo na hotelu najbližjem postajališču. Vožnja traja cca. 45 minut.Karta stane 5€.

Za potnike, ki priletijo s TAP, pa je brezplačno, le boarding kartico morate pokazati. Midva sva priletela s SATA, tako da je brezplačen aerobus odpadel. še tabela z urami prevoza:

Letališče -> Funchal
08:15h
10:00h
12:00h
15:30h
17:00h
18:15h
19:45h
21:45h
23:30h

Funchal -> Letališče
09:15h
11:00h
13:15h
16:15h
17:45h
19:00h
21:00h
23:00h
00:00h

Funchal

Največje mesto in središče otoka Funchal leži na sredini južne obale. V mestu je res veliko zanimivosti. Izbrala sva jih nekaj:

- Gondola na Monte,
- tropski vrt Tropical garden,
- vožnja s “toboganom”,
- tržnica,
- prodajalna z vinom,
- obisk plaže in marine (prvi dan),
- Botanični vrt,
- razstava orhidej,
- ozke ulice v strmem hribu,
- sprehod po parkih ob centru,
- sladoled,
- sladkanje s sadjem (drugi dan).

Ampak gremo pa lepo po vrsti. Od hotel sva šla kar z avtobusom. Naredila sva napako, ker nisva kupila dvodnevne karte. Ta je občutno cenejša, kot če vsakič posebej kupujemo karte za posamezne vožnje. Ena vožnja stane 2€, dvodnevna karta pa je 5€. Žal se je ne da kupiti drugje kot v posebnih kioskih.

Večdnevne karte za mestni avtobus dobimo le v takih kioskih. Na busu lahko kupimo le karto za enkratno vožnjo.

Z avtobusa se splača izstopiti takoj, ko privijuga do obale, ker je v centru tik ob morju široka promenada, kjer takoj začutimo morsko klimo, tako v zraku, kot v turističnem smislu.

Obala ob marini in pristajalnem pomolu za velike križarke. Teh se je v nekaj dneh zvrstila kar lepa četica.

Najin prvi podvig je bila **gondola na Monte**. Vzela sva enosmerno karto, ker sva računala, da se vrneva z lesenimi sankami po strmih ulicah. Cena enosmerne karte za gondolo je 10€ po osebi. Ko počakamo na vrsto in se vsedemo v 6-sedežno kabino, nas še poslikajo in potem ob izstopu ponujajo že izdelano sliko s CD-jem (za novih 10€). Ta del znamenitosti sva izpustila, saj sva ugotovila, da je tak turizem lahko kar naporen za denarnico.

Na hrib Monte nad centrom vozi gondola. Na Madeiri jih je 5 podobnih gondol. Od tega sta 2 v Funchalu. Vožnja je atraktivna z lepimi razgledi.

Gondola pelje nad mestom, kjer imamo res lep pogled na zmešnjavo v urbanistiki. Mešajo se tako stare podrtije, kot “ultranobel” vile. Vidimo nasad z bananovci, poleg pa raste nov hotel… Sploh je takih razlik izredno veliko, le opaziti jih je treba.

Ob gornji postaji te gondole je tropski vrt (**tropical garden**). Vstopnina je 10€ na osebo. Tropski vrt je v letu 2000 prinesel Madeiri in Portugalski prestižno nagrado Entente Florale. Sprehod skozi vrt je res veličasten, saj vidimo rastline, ki jih nismo vajeni v naših krajih, tiste, ki jih poznamo pa so nekaj številk večje. Tako lahko stopimo pod praprot višine 4m in več, z listi premera 1m.

Tale praprot je med nižjimi v vrtu. Zanimivi so pa listi, ki so res široki. Tako velikih listov praproti nisem še nikjer srečal.

Sprehod je tudi nekakšen povzetek portugalske zgodovine, saj so po zidovih mozaiki, ki ponazarjajo dogodke iz preteklosti. Na površini, ki meri 7 hektariov lahko vidimo tropske in subtropske rastline iz celega sveta. Vrt ima tudi muzejsko razstavni prostor, kjer menjajo razstave. V maju 2009, ko sva bila tam, so razstavljali afriško umetnost na temo čudeža življenja in narave. Skulpture so bile izdelne iz črne kamnine, izdelali so jih pa afriški umetniki na Portugalskem. V enem od prostorov pa je tudi stalna razstava mineralov in kristalov bogate vulkanske zakladnice otoka. Med rastlinami so najbolj skrivnostni sagovci ali golosemenke (*Cycadophyta*), ki so pravi živi fosili. Njihova aklimatizacija in razmnoževanje je menda izjemno težavno.

Med drevesi so zanimive razne palme in tropska drevesa, ki jih pri nas srečamo bolj kot okrasne lončnice (npr. drevo življenja *yucca* ali gromozanska avstralska praprot *cyathea cooperi*).

Tole raste kot drevo. Visoko je preko 15m.

Vrt je odprt vsak dan od 9:30 do 18:00, muzej pa odpre uro kasneje.

Poleg celega regimenta tropskih rastlin je zanimiv ogled nasada kaktusov, ki rastejo res v vrtoglave višine (tudi preko 4m).

Po ogledu rastlinja je sledil zabavnejši, adrenalinski del prvega dne ogledov: vožnja v leseni košari po strmi asfaltni cesti.

Pri izhodu iz tropskega vrta poiščemo tele možakarje. Vratolomna vožnja v dolino nas olajša za 25€ za dve osebi.

Vožnja se začne pri gornjem izhodu iz tropskega vrta. Za 25€ (za 2 osebi) vas popeljeta dva mladeniča s klobukom po strmi asfaltirani cesti nekje do polovice poti v dolino. Vožnja je za 70 letne stare mame verjetno sapojemajoča in hudo atraktivna. Za raznih gardalandov vajenih obiskovalcev pa ne bo nič posebnega. Nekje na sredini vas spet slikajo, digitalni zapis pa je v trenutku na spodnji postaji in še preden se pot zaključi, je slika natisnjena in CD zapečen. Seveda sva midva ta del ponudbe izpustila, saj sva šla za ta denar raje na kosilo in sladoled.

Tržnica

Po sankanju na asfaltu sva še nekaj časa pešačila do nadmorske višine 2m in centra. Pot navzdol je zelo strma, tako da je tak spust po trdi asfaltni podlagi kar naporen za kolena. V centru sva zavila še na tržnico, ki je sicer majhna v primerjavi s kakšno Boquerio v Barceloni, je pa prav tako slikovita in prikupna. Na njej ne manjka eksotičnih sadežev, ki so jim dali turistična imena. Npr. kuruba (*Passiflora mollissima*) je kar “maracuya banana” (no, saj v bistvu je, saj gre za pasjonki/marakuji podoben sadež):

Kuruba, sadež, ki je podoben marakuji (pasjonki) in banani.

Na gornji sliki so še rdeči sadeži pitange oz. brazilske višnje (*Eugenia uniflora*). Sadež ima značilen kiselkast okus in velikansko okroglo peško. Najde se jih na obronkih nasadov banan ali kot okrasno grmičevje, tako da se jih da tudi narabutati. Meni povsem neznani so bili sadeži monstere. Že od malih nog so me učili, da je monstera strupena in da najmanj bruhaš, če vgrizneš v list.

Na stojnicah so te zelene storže prodajali kot “ananas banana”.

Zanimivejši (in okusni) sadeži so bili še anona, pinpinela in seveda domače, kratke banane, ki imajo povsem drugačen okus kot merkatorjeve “plastik fantastik” banane.

Seveda bi bilo povsem nepošteno, če bi izpustil vino in rože, dve lepoti, po katerih je Madeira poznana. Obojega je na tržnici v izobilju.S cvetjem se precej baranta. Zavijejo vam ga v kartonasto škatlo, primerno za oddajo med prtljago na letalu ali pa kar za med ročno prtljago. če vidite turiste s podolgvatimi škatlami na kakšnem letališču, je velika verjetnost, ,da prihajajo z Madeire. Vinskih butikov je v mestnem centru veliko. Midva sva obiskala kar en majhen “vinho-shop” na tržnici, kejer imajo buteljke kar pod stropom. Izbira je velika, od 5 let starih črnih in belih vin za 4€ do nekaj desetletij starih arhivskih vin za kakšnih 50€ več. Buteljke tudi lepo zavijejo v mehurčkasto folijo za varnejši transport med prtljago na letalu. Seveda ne smemo pozabiti, da litrske buteljke ne smemo imeti med ročno prtljago zaradi novih varnostnih pravil na letališčih.

Dogodivščin do tule se je nabralo ravno za en dan. Ker se je pokazalo sonce, je ostalo še nekaj časa za skok v morje, mimo tehle hišk:

Drugi dan

V naslednjem dnevu sva obhodila botanični vrt, si ogledala vrt orhidej, malo zaokrožila po parku v Funchalu…

Botanični vrt (Jardim botanico)

Do botaničnega vrta pelje avtobus št. 31. Vožnja po serpentinah in ozkih ulicah je zelo zabavna. Ni pa primerna za take s slabim želodcem, saj je hitre vožnje po ovinkasti cesti kar nekaj. Avtobus ustavi tik pred vhodom, kjer je tudi druga gondola, ki pelje od botaničnega vrta na Monte preko ene soteske. Ker sva gondolo že preizkusila, sva šla kar direktno v botanični vrt. Tu je vstopnina znosnejša (3€ na osebo). Botanični vrt so odprli v letu 1960 po prevzemu privatne posesti. V vrtu hranijo semensko banko rastlin Makronezije in s tem ohranjajo genetsko zapuščino vseh njenih otokov. Na 8 hektarih površine lahko vidimo preko 8000 vrst rastlin. Poleg okrasnih v botaničnem vrtu rasejo tudi kulturne rastline (tropski sadeži, oreščki, nekaj zelenjave) in sevedavinska trta. Povsod sečamo hibiskus. Del vrta pa zasedajo tudi kletke s ptiči.

Tretji dan – ZAHODNI del Madeire

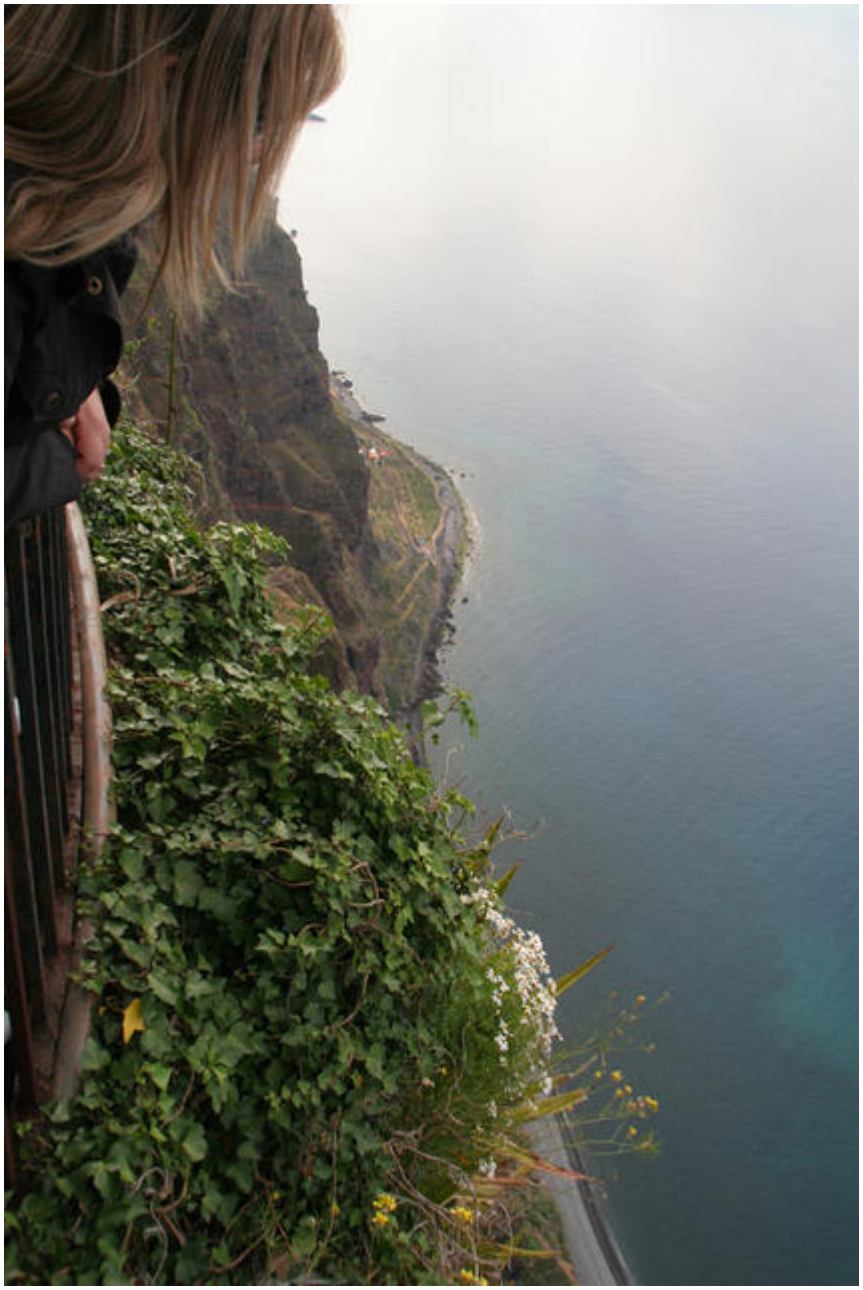
Po najemu avtomobila:

sva se zapodila na ozke in ovinkaste ceste. Na začetku je šlo malo bolj počasi in z veliko mero zadržanosti. Ko pa sem ugotovil, da promet po strmih cestah ni pravzaprav nič posebnega, je šlo kot po maslu.

Iz Funchala sva jo mahnila naravnost na vrh klifa **Cabo Girao**. Velika napaka! Vsi avtobusi namreč takoj zjutraj zapeljejo najprej tja gor. Imela sva kar več sreče kot pameti, saj se je nekaj minut po najinem prihodu cesta popolnmoa “zabasala”. To je bilo okrog 10h dopoldne. Kot sva ugotovila popoldne ob povratku, je idealen čas za obisk tega visokega klifa po 15 uri in to iz vsaj dveh razlogov: 1. nikjer ni bilo žive duše in 2. sonce je v idealni legi za lepe fotografije.

Iz klifa sva se spustila proti križišču poti v kraju Ribeira Brava:

Sam kraj je kar precej turističen. Od tu sva šla po sredini otoka na sever. Cesta preko prelaza Encumeada je bila zaprta zaradi prometne nesreče, zato sva šla direktno proti Sao Vicente. Tu je center vulkanologije in možen ogled podzemnih jam. Ta del sva spustila, saj sva komaj čakala na spektakel vožnje po cesti 101. Ta cesta pelje vštric z novo po severozahodni obali. Razlika med staro in novo cesto je pa v tem, da gre nova skozi predore, stara pa je vklesana v navpično pobočje.

Cesta poteka ves čas po strmih pečinah. Vmes je nekaj predorov, starih mostov... skratka: spektakularno. če obiščete Madeiro, je to vsekakor ena od izkušenj, ki jih je zanimivo doživeti (z rent-a-car -jem).

Cesteni težko najti, saj sestalno odceplaj od nove glavne ceste in se čez čas spet priključi nazaj (ko tanova pride iz tunela naprimer).

Po adrenalinski vožnji sva se za nekaj časa ustavila v Porto monizu, kjer je slavna vulkanska obala, spremenjena v splet malih bazenčkov in skritih zalivov. Tu so izkoristili lavo, ki je ob stiku z morjem oblikovala naravne skuplture in poskrbela za atraktivno plažo. Žal je bilo vreme bolj kislo, tako da je kopanje odpadlo, deloma tudi zaradi velikih valov, ki so bili prav smrtonosno grozeči ob butanju v kamniti ribežen.

Pot naprej je šla v hribe. Po vijugasti in strmi panoramski cesti sva se odlepila od gladine in privijugala na dobrih 1000m. Žal sva se tu zaletela v bazo oblakov, tako da so razgledi ostali za nama v megli. Ob cesti so se pojavile krave, občasno pa tudi na cesti. Ker je bila vidljivost le 1,6m, kar je cca. pol krave pred prednjim odbijačem, je bila vožnja kar zabavna in poskočna. Sploh, ko se je iz nič pred avtom znašla krava.Najin cilj za danes je bil še Rabacal, vendar je žal odpadel, saj niti parkirati nisva videla, kj da bi še špancirala po levadah.

Odpeljala sva se naprej proti prelazu Encumeada in upala na boljšo vidljivost. Na planoti se je malo zjasnilo in celo pokazalo sonce. Tu imajo polje vetrnic za vetrne elektrarne. Postalo mi je tudi jasno, zakaj je taka megla. Nobena vetrnica se namreč ni vrtela, da bi odpihnila vse tiste oblake. Za tolažbo sva na prelazu Pico de Encumeada poiskala eno levadico in šla malo na sprehod ob njej. Izkazalo se je, da pelje do zbirnika za hidrocentralo v dolini Serra de Agua.

Po sprehodu se je prilegla malica in pot naju je peljala po cesti, ki je bila zjutraj še zaprta. V tem delu otoka je zanimiv hotel Estalagem Eira do Serrado .Dan sva zaključila na jugozahodni obali, ki je polna malih obalnih vasic. Ne manjka niti kavarnic, slišala sva pa celo “krajnsko” govorico.

V tem delu Madeire je tudi največ hotelov z enološko ponudbo, ki jim rečejo enotel.

Četrti dan – Vzhodno-zahodni del

Četrti dan je bil bolj pohodniški, saj sva sva šla v hribe in nadoknadila zamujeno v megli prejšnjega dne. Pa pojdimo lepo po vrsti…

Najprej sva malo bolhico pognala do skrajnih meja na sam vrh Pico de Arieiro (1818m).

Vzpon preko Monte z avtom nas pripelje na parkirišče pri planinski koči. Vmes uživamo v čudovitih razgledih, ki jih je ponujal jasen dan brez oblačka. Parkirišče pri koči, ki je skoraj hotel je polno avtobusov, ki prevažajo stare tete in stričke v krtkih hlačah in šlipačah, da si od blizu ogledajo vrh in pokukajo v prepad zahodnih pobočij. Pot od tu do najvišjega vrha Pico Ruivo je tlakovana z vulkanskimi ploščami in je prekrasno urejena.

Cela avtocesta z ograjico in stiopnicami, kot bi na triglav speljali pot kot je na Rožniku. Ker sva imela v planu še en izlet, sva jo mahnila le do prvega zračnega razgledišča, kakšnih 30 minut hoje od koče. Že na tem malem odseku sicer potencialno 6 urne (3h do P. Ruivo + 3 nazaj) ture sva dobila kar pravi planinski občutek.

Pot je v preteklosti služila vzdrževalcem levad na drugem koncu otoka, saj jim je skrajšala pot naokrog preko dolin. Speljana je res monumentalno. Kljub temu, da je izpostavljena in zračna, z vložki “slemenarjenja”, ne predstavlja nikakršne ovire za povprečnega alpskega pohodnika. Povsod, kjer je kakšna stena (navzdol), je postavljena ograja. Celotno področje je sicer nacionalni park, tako da se držimo osnovnega planinskega bontona. Vzdrževane in označene poti se do prelaza Encumeada nabere 15km.

Od planinske postojanke sva se spustila skozi prekrasen gozd (pragozdč) do R.Frio, kjer je opevana ribogojnica, označena v vseh mogočih in nemogočih turističnih vodnikih, kar ima za posledico nepopisno gnečo. Ni mi jasno, ali so lahko postrvi v taki gneči res tako famozne, nepozabne in “must-see & taste”. Nisva preverjala, ampak sva jo mahnila naprej v Santano do naslednje atrakcije, tradcionalnih hišk s strmo streho do tal. Nekaj hišk je razstavljenih kot znameniotost, v nekaterih pa še živijo ljudje. Ena ženička ureja hišo tik ob razstavljenih in bojda še živi v njej. Naokrog je skakala v narodni noši. Zanimivo ap je, da na istem mestu vidimo satelistsko anteno in starodavno hišo (včasih v bolj slabem stanju) – verjetno jo uporabljajo za praktično shrambo ali rumpl-kamro. Tradicionalnauporaba takih hišk je sicer za bivanje, kuhanje in spanje, v drugi, mlo manjši, do koder pelje zadnji izhod pa je bila namenjena sračkanju. Ogled je začuda brezplačen, prodajajo paspominke.

Po ogledu je padla odločitev, da greva preko Encumeade do Levade 25 fontes, ki sva jo prejšnji dan le vohala v megli. Na planoti sva se razgledala, da sva videla, kaj je skrivala megla. Gor je celo polje vetrnic (bojda preko 80). Parkirala sva ob glavni cesti, kjer je veliko parkirišče. Navzdol v Rabacal se ne da, saj ni kje parkirati, pa še cesta je široka za en avto. Po njej vozi kombi, ki vas pripelje za 5€ v obe smeri, za 3€ pa le v eno. Cesto sicer zapira rampa. Midva sva šla v eno smer peš, nazaj pa sva se peljala, saj se je prilegel prevoz namesto “nabijanja” asfalta z razbolelimi nogami in obrabljenimi podplati. Pri hiši Casa a Rabaçal se začne peš pot, taka prvinska levadna sprehajalna steza, ob eni najstarejših, še delujočih levad. Od hiše se razcepi na levo, malo daljšo in desno, malo krajšo. Obe najprej vodita precej v dolino v nekakšen zatrep, kjer se priključimo na eno od levad. Tu se začne pravi “levada walk”, ki je mojstrsko speljan po strmem pobočju. Pot je ozka, ponekod izpostavljena, vendar varna, z ograjo kjer je potrebno in v glavnem v senci gozda. Vmes se voda spusti in potem z natego dvigne na drugo stran doline pod mostom. Levada ima veliko stranskih pritokov, manjših izvirov, ki so dali tudi ime (25 fontes / 25 izvirov). Na koncu se zaključi pod večjim slapom, kjer se konča označena pot, naprej pa pelje le manjša

levadica po pobočju sicer visokega hriba.

To je bil zaključek najine Madeire, čakala naju je le še pot domov.

Peti dan – odhod domov + nekaj splošnih napotkov in koristnih nasvetov

Od hotela sva se dala zapeljati z avtobusom (Aerobus), ki pobira turiste po hotelskem kompleksu v Funchalu, potem pa zavije na hitro cesto proti letališlču. Za pot rabi cca. 45 minut. Letališče je majhno, podobno Brniku. Ima cca. 10 okenc in eno dokaj kratko vzletno stezo. Zanimivo je opazovati pristanke in vzlete portugalskih pilotov, ki mojstrsko švigajo pod balkoni hiš tik nad letališčem.

Prijazna gospodična na okencu nama je “Čekirala” karte do končne postaje v Monakovem, kjer sva poklicala prevoz iz hotela in malo po polnoči že trdno spala. Avto naju je še vedno čakal, pot proti Sloveniji pa je v lepem vremenu hitro minila.

Pa še nekaj povezav:

Album s slikami

Domače dopustniške povezave (+Madeira):

Odklop

Madeira (MZZ)

Madeira – otok presežnikov « ateistek

Karte (zemljevidi):

SAPO Mapas

Zanimivi hoteli:

Hotel Dom Pedro Baia Club, Machico, Madeira
Enotel Baia 4-star Hotel Madeira
Paul do Mar Hotel Madeira
Estalagem Eira do Serrado, a Madeira Hotel
Booking.com: Residencial Vila Camacho, Funchal (Madeira), Portugal. Book your

hotel now!
Booking.com: Residencial Pina, Funchal (Madeira), Portugal – 114 Guest reviews. Book your hotel now!
Hotel Jardim Atlantico
Golden Residence 4 star Apartment Hotel Madeira
Pestana Village, OFFICIAL SITE, 4 star Aparthotel in Funchal
Poceni prenočišča in karte:
Cheap flights, hotels and package holidays eDreams
Munchen, okolica letališča:

Minhen

Riem Arcaden (šoping center)
service: anreise HOTEL REGENTPARK
HOTEL MUNICH AIRPORT: Welcome at our 3 Star Hotel Regent – Airport Munich Hallbergmoos
Einkaufszentrum in München. Die Riem Arcaden – Shop für Shop

Splošno:
Koledarcek.com – Slovenski spletni koledar